

“Iată stau la ușă și bat. De va auzi cineva glasul Meu și va deschide, voi intra la el, și voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3, 20)

Numărul 161 (2017), **Duminica a 6-a după Paști**
(a Orbului din naștere)

Evanghelia: Ioan 9, 1-38*

În vremea aceea, trecând Iisus a văzut un om orb din naștere. Și ucenicii Săi L-au întrebat, zicând: „Învățătorule, cine a păcătuit, el, sau părinții lui, de s'a născut orb?” Iisus a răspuns: „Nici el n'a păcătuit, nici părinții lui, ci pentru ca'ntru el să se arate lucrurile lui Dumnezeu. Lucrurile Celui ce M'a trimis trebuie ca Eu să le fac până este ziuă; că vine noaptea, când nimeni nu poate să lucreze. Atât cât sunt în lume, Eu sunt Lumina lumii!” Aceasta zicând, a scuipat jos și a făcut tină din scuipat și a uns cu tină ochii orbului. Și i-a zis: „Mergi de te spală în scaldătoarea Siloamului” – care se tâlcuiește: trimis –. Deci s'a dus și s'a spălat și a venit văzând.

Iar vecinii și cei ce-l văzuseră mai înainte că era orb ziceau: „Nu este acesta cel ce ședea și cerșea?...”. Unii ziceau: „El este”. Alții ziceau: „Nu, ci seamănă cu el”. Dar el zicea: „Eu sunt”. Deci îi ziceau: „Cum ți s'au deschis ochii?” Acela a răspuns: „Omul care se numește Iisus a făcut tină și mi-a uns ochii și mi-a zis: Mergi la scaldătoarea Siloamului și te spală. Deci ducându-mă și spălându-mă, mi-am dobândit vederea”. Și i-au zis: „Unde este acela?” El a zis: „Nu știu”.

Atunci l-au dus la farisei, pe cel ce oarecând fusese orb. Și era sâmbătă în ziua în care Iisus a făcut tină și i-a deschis ochii. Deci din nou îl întrebau acum și fariseii, cum și-a dobândit vederea. Iar el le-a zis: „Tină a pus pe ochii mei și m'am spălat și văd”. Deci ziceau unii dintre farisei: „Acest om nu este de la Dumnezeu, fiindcă nu ține sâmbăta”. Iar alții ziceau: „Cum poate un om păcătos să facă astfel de minuni?...”. Și dezbinare era între ei. Atunci i-au zis din nou orbului: „Tu ce zici despre el, că ți-a deschis ochii?” Iar el a zis: „E profet”.

Dar Iudeii n'au crezut despre el că era orb și și-a dobândit vederea până ce n'au chemat pe părinții celui care-și dobândise vederea. Și i-au întrebat, zicând: „Acesta este fiul vostru despre care ziceți că s'a născut orb? Ei bine, cum de vede acum?” Răspunzând atunci părinții lui, au zis: „Știm că acesta este fiul

*)Texte preluate din ediția jubiliară a Sfântului Sinod, 2000, citată pe scurt: Biblia Bartolomeu

nostru și că s'a născut orb; dar cum de vede el acum, noi nu știm; sau cine i-a deschis ochii, nu știm; întrebați-l pe el; e în vârstă, el despre sine va vorbi". Pe acestea le-au spus părinții lui, pentru că se temeau de Iudei. Fiindcă Iudeii se înțeleseseră că dacă cineva îl va mărturisi că El este Hristos, să fie dat afară din sinagogă. De aceea au zis părinții lui: „E în vârstă, întrebați-l pe el”.

Deci l-au chemat a doua oară pe omul care fusese orb și i-au zis: „Dă slavă lui Dumnezeu. Noi știm că omul acesta este păcătos”. A răspuns deci acela: „Dacă este păcătos, nu știu. Un lucru știu: că am fost orb și acum văd”. Deci i-au zis: „Ce ți-a făcut? Cum ți-a deschis ochii?” Le-a răspuns: „Acum v'am spus și n'ați auzit? De ce vreți să mă mai auziți o dată? Nu cumva vreți și voi să vă faceți ucenici ai Lui?” Și l-au ocărât și i-au zis: „Tu ești ucenic al aceluia, dar noi suntem ucenici ai lui Moise. Noi știm că Dumnezeu lui Moise i-a vorbit, dar pe acesta nu-l știm de unde este”. A răspuns omul și le-a zis: „În aceasta stă minunea, că voi nu știți de unde este, și El mi-a deschis ochii. Noi știm că Dumnezeu nu-i ascultă pe păcătoși; ci de este cineva cinstitor de Dumnezeu și-l face voia, pe acesta îl ascultă. Din veac nu s'a auzit să fi deschis cineva ochii unui orb din naștere. De n'ar fi Acesta de la Dumnezeu, n'ar putea să facă nimic”. Au răspuns și i-au zis: „Pe de-a'ntregul în păcate te-ai născut, și tu ne înveți pe noi?...”. Și l-au dat afară.

Și a auzit Iisus că l-au dat afară. Și, găsindu-l, i-a zis: „Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?” El a răspuns, zicând: „Și cine este, Doamne, ca să cred în El?” Și a zis Iisus: „L-ai și văzut! și Cel ce vorbește cu tine, Acela este”. Iar el a zis: „Cred, Doamne!” Și l-a închinat.

Întemeierea credinței se face pe evidența realității ca prezență și autoritate a lui Hristos

Pr. Constantin Coman

(...) **De-a lungul istoriei până astăzi omul are inerția, ispita, tentația de a se emancipa de sub orice autoritate superioară lui, de a se așeza pe sine în postura de autoritate ultimă pentru sine și pentru semenii săi. Dacă autoritatea supremă și absolută este Dumnezeu, atunci, pe Dumnezeu, ori îl expediază într-o idee inofensivă sau într-un concept inofensiv, pe care îl subordonează unui discurs teoretic, și-l folosesc cum vor, ori îl separă într-un transcendent absolut. Ne place un Dumnezeu care să nu ne stânjenească cu autoritatea Lui și mai ales cu prezența Lui. Ne putem întâlni la sfârșit cu Dânsul, chiar și la judecată. Vom da seama atunci, până atunci sperăm să mai reglăm noi într-un fel anume lucrurile, mai recuperăm, mai uităm noi, mai uită Dumnezeu, ne mai iartă Dumnezeu și așa mai departe.**

Omul este surprins de întâlnirea cu Dumnezeu acum și aici. De aceea și fariseii, deși

apărau legea, deși propovăduiau credința, deși Îl mărturiseau pe Dumnezeu, când Dumnezeu pășește printre ei, Îl resping din această inerție, păcătoasă bineînțeles, care este tendința uzurpatoare a autorității dumnezeirii. **Omul are și el autoritate și putere, dar acestea nu izvorăsc din el, ci sunt împrumutate, le primește de undeva, din afara sa. El ar vrea să fie izvorul propriei sale autorități. Autoritatea lui să rezide din sine, din funcția sa, din statutul său social, din condiția sa umană (...)** Este o bătaie surdă pe autoritatea ultimă, pe cine are ultimul cuvânt! (...)

Tendința de a judeca, de a diseca, de a verifica până în cele mai mici detalii este semnul unei atitudini de îndreptățire de sine. **Tot discursul fariseilor este izbitor de asemănător cu al nostru.** Sau atitudinea noastră izbitor de asemănătoare cu a lor. Trebuie să avem curajul să mărturisim acest lucru. Nu știm cum ne-am comporta, dacă ne-am confrunta cu prezența dumnezeiască, așa cum s-au confruntat fariseii. Mă tem că unii dintre noi ne-am comporta la fel și am găsi argumente să-L respingem pe Dumnezeu. Mă tem că și facem lucrul acesta cu consecvență. Găsim semnelor minunate explicații "logice", le includem în fenomene naturale. Toate argumentele izvorăsc din îndreptățirea de sine, din construcția unui edificiu autonom, fără Dumnezeu, de fapt. (...) **Paradoxal, învățații timpului respectiv, fariseii și cărturarii, se aflau în postura de a nu recunoaște Adevărul, în timp ce un orb din naștere, lipsit de orice cultură, găsește imediat argumente care-l conduc la Adevăr:** "Eu nu știu dacă este păcătos sau nu este păcătos, dar știu că un om păcătos nu ar fi putut să facă așa ceva!", conchide orbul vindecat. O concluzie logică. **Orbul se întemeiază pe evidența lucrurilor, în timp ce fariseii și cărturarii refuză evidența, în temeiul culturii lor.(...) Fariseii eșuează în fața Mântuitorului Hristos, în timp ce orbul reușește. Mântuitorul nu are un demers elaborat. Dumnezeu Se manifestă pur și simplu. Știe foarte bine că o eventuală încercare de a-i convinge cu argumente nu are nici o șansă de reușită. (...)**

Vi se pare că sunt puțini cei care-L percep pe Dumnezeu ca atare! Este adevărat. Din toată mulțimea care se agita în jurul acestui eveniment, numai orbul vindecat Îl recunoaște și procedează în consecință – cei mulți nu! Proporția este dramatică. Și mai dramatică și neliniștitoare este confirmarea ei în repetate rânduri de către Mântuitorul Hristos. Imaginea cu poarta cea strâmtă care duce la mântuire și poarta cea largă care duce la pierzanie vizează această situație. **Cartea Apocalipsei profetește faptul că sfârșitul lumii va găsi cea mai mare parte dintre oameni incapabili să-L recunoască pe Dumnezeu.** Nici chiar desfășurarea evenimentelor apocaliptice nu sunt în măsură să determine schimbarea de optică, biruirea prejudecăților, recunoașterea erorii fatale în care s-au așezat și lepădarea de propria dreptate. Mântuitorul Hristos vorbește despre o turmă mică care se salvează. "Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru a binevoit să vă dea vouă împărăția." (Luca 12,32). Nu pentru că Dumnezeu nu ar avea capacitatea sau voința de a salva mai

mulți sau pe toți, ci pentru că în virtutea libertății, omul aderă sau nu aderă la dialogul mântuitor cu Dumnezeu cel viu și adevărat. Cine aderă se salvează, cine nu aderă se pierde. Este paradoxal, este dureros, este contrar logicii noastre. Dar, cu adevărat, Evanghelia și perspectiva dumnezeiască, pe care o vedem concretizată în acest episod, contrazic logica noastră de la început până la sfârșit. Nici legătura dintre cauză și efect nu funcționează cum funcționează în logica noastră, nici proporțiile, nici criteriile. **Totul este surprinzător și imprevizibil, până când omul se acomodează cu cele dumnezeiești și acceptă cel puțin diferența. Aceasta se cheamă că omul începe să se smerească, să se coboare pe sine, să renunțe la propriile ambiții. Ceea ce nu pare a se întâmpla astăzi. Din contră, omul se află într-o exacerbare a autorității sale, a suficienței de sine, a părerii de sine, a trufiei.** Sunt foarte puțini oamenii care își recunosc limitele.

Sursa: **Pr. Constantin Coman**, *Dreptatea lui Dumnezeu și dreptatea oamenilor*, Editura Bizantină, București, 2010, pp. 149-153

Vitamine duhovnicești

Părinte, grija departează totdeauna de Dumnezeu?

(...) **Când avem vreo grijă, nu putem pricepe dragostea lui Dumnezeu. Dumnezeu dă, iar noi nu simțim.** Ia aminte să nu risipești puterile tale prețioase în griji de prisos și în lucruri deșarte, care într-o bună zi se vor face toate praf. Așa te obosești și trupește, și mintea ți-o împrăștii fără rost, iar după aceea, Îi dai lui Dumnezeu oboseala și căscăturile în vremea rugăciunii, la fel cu jertfa pe care a făcut-o Cain. În mod firesc, și starea ta lăuntrică va fi la fel ca starea lui Cain, cu neliniște, și oftaturi pe care ți le va pricinui aghiută, care va fi alături de tine. **Să nu risipim fără rost rodul, miezul puterilor noastre, lăsând după aceea cojile pentru Dumnezeu.** Grijă trage toată măduva inimii și nu lasă nimic pentru Hristos. **Dacă vezi că mintea ta fuge mereu și se duce la treburi etc., trebuie să înțelegi că nu mergi bine și să te neliniștesti, căci te-ai îndepărtat de Dumnezeu. Să înțelegi că ești mai aproape de lucruri decât de Dumnezeu, de zidire decât de Ziditor.** (...)

Cu munca și grija multă se uită de Dumnezeu. Părintele Tihon spunea: "Faraon dădea multă muncă și mâncare multă israeliților, ca să uite de Dumnezeu". În vremea noastră, diavolul i-a absorbit pe oameni prin materie, în multe lucruri. Munca multă, mâncare multă, ca să uite de Dumnezeu (Ieșire 1, 13-14), și astfel să nu poată – sau mai bine zis, să nu vrea – să pună în valoare libertatea ce li se dă, ca să-și sfințească sufletul...

Sursa: **Cuviosul Paisie Aghioritul**, *Cuvinte duhovnicești I – Cu durere și cu dragoste pentru omul contemporan*, Editura Evanghelistos, București, 2003, p. 62